

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **Ing. J. B.**, nar. X, bytem X, zastoupené Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7, 702 00 Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 7. 7. 2013 č.j. MHMP 597419/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ze dne 7. 7. 2013, č.j. MHMP 597419/2013 se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 8.228,- Kč k rukám právního zástupce žalobkyně do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2013 č.j. MHMP 597419/2013, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) č.j. P4/017404/13/OST/TEHA ze dne 13. 3. 2013, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků dle § 178 odst. 2 písm. a) a j) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), jejichž skutkovou podstatu naplnila tím, že:

- v období od září 2011 do 18.10.2012 jako stavebník provedla v rozporu s § 104 změnu stavby rodinného domu č.p. 769, ul. V Štíhlách 42, Praha 4 - Krč, na pozemcích parc.č. 2735/1 a 2735/2 v k.ú. Krč, spočívající ve čtyřpodlažní přístavbě o jednom podzemním podlaží, dvou nadzemních podlažích a podkroví při východní a jižní fasádě stavby rodinného domu, a to bez souhlasu stavebního úřadu (bez ohlášení stavebnímu úřadu)

- a dále tím, že jako stavebník v rozporu s § 134 odst. 4 neuposlechla výzvu odboru stavebního úřadu městské části Praha 4 ze dne 12. 3. 2012 pod č.j.: P4/024144/12/OST/HLAF k bezodkladnému zastavení prací na výše uvedené stavbě, spočívající ve čtyřpodlažní přístavbě o jednom podzemním podlaží, dvou nadzemních podlažích a podkroví při východní a jižní fasádě stavby rodinného domu, kterou prováděla bez souhlasu stavebního úřadu (bez ohlášení stavebnímu úřadu), a to až do 18.10.2012.

Za uvedené protiprávní jednání byla žalobkyni uložena pokuta dle § 179 písm. d) stavebního zákona ve výši 110.000,- Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb.

Žalobkyně uvádí, že důvodem pro podání žaloby je skutečnost, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné. Má za to, že odvolací orgán nepřezkoumal její odvolací námitky, které vznesla proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nesprávně zjistil a vyhodnotil skutkový stav a na jeho základě posléze věc nesprávně posoudil. Žalovaný uvádí, že povinností žalobkyně bylo podle § 154 odst. 1 písm.b) stavebního zákona neprodleně ohlásit stavebnímu úřadu závady na stavbě, které ohrožují životy či zdraví osob nebo zvířat, což údajně neučinila. Žalobkyně namítá, že žalovaný zcela přehlédl skutečnost, že nastalý stav byl stavebnímu úřadu oznámen při osobním jednání. Dodává, že stavební zákon nestanovuje jakou formou má být oznámení vůči stavebnímu úřadu učiněno, a proto považuje ústní oznámení za dostačující. Co se týče zjišťování skutkového stavu, žalovaný dle žalobkyně přehlédl fakt, že i přes provedené nutné zabezpečovací práce se spára mezi jejím rodinným domem a domem sousedním zvětšovala a bylo proto nutné přistoupit k provádění dalších zabezpečovacích prací. Uvádí dále, že celou záležitost konzultovala na osobní schůzce s referentem stavebního úřadu, který ji upozornil na povinnost zabezpečit stavbu, aby nedošlo k ohrožení života, zdraví a majetku. Stavební práce tedy žalobkyně, podle svých slov, provedla nikoliv za účelem realizace přístavby rodinného domu, jak konstatuje žalovaný, nýbrž primárně za účelem odvrácení následků havárie vodovodního potrubí, v důsledku které utrpěla značnou škodu na majetku. Dodává, že neprovedení zabezpečovacích prací by reálně znamenalo hrozbu vzniku dalších škod a přehlédnout nelze ani fakt, že zabezpečovací práce byly prováděny po předchozí domluvě se správním orgánem prvního stupně.

S ohledem na shora uvedené má žalobkyně zato, že prvoinstanční správní orgán zabezpečovací práce nesprávně posoudil jako provádění přístavby, tj. jako změnu stavby, která potřebuje ohlášení dle § 104 stavebního zákona. Žalobkyně opakuje, že neobstojí tvrzení obou správních orgánů, pokud uvádějí, že jejím záměrem bylo provedení plánové změny rodinného domku. Konstatuje, že zabezpečovací práce byly sice prováděny v souladu s projektovou dokumentací, která počítala s přístavbou rodinného domu, ale to jen v těch částech, které bylo nutné provést jako zabezpečovací práce. Důvodem bylo, aby na uvedené práce bylo možno navázat rekonstrukcí rodinného domu, kterou žalobkyně plánovala. Dle názoru žalobkyně, jí navíc mohl správní orgán prvního stupně ve lhůtě dle ust. § 177 odst. 3 stavebního zákona sdělit případné námitky k zabezpečovacím pracím, jejichž cílem bylo zajištění statiky domu proti jeho dalšímu naklání, jak ostatně vyplývá z vyjádření statika z května 2012. Proti uvedenému vyjádření ani proti jeho obsahu však stavební úřad nic neuvedl a žalobkyně tudíž byla v dobré víře, že koná v souladu se stavebním zákonem.

Žalobkyně podotýká, že již v rámci odvolacího řízení shora uvedené skutečnosti namítala, avšak žalovaný je ignoroval.

Kromě výše uvedeného žalovaný nepřihlédl ani k námitce, že pokud správní orgán prvního stupně měl pochybnosti o havárii vodovodního potrubí a pokud měl pochybnosti

stran potřeby provedení zajištění stavby, pak měl v tomto směru doplnit dokazování, neboť je povinností správních orgánů vždy rozhodovat na základě náležitě zjištěného skutkového stavu. V případě žalobkyně však správní orgán prvního stupně pouze uzavřel, že jsou tvrzení žalobkyně o havárii vody účelová.

Žalobkyně dále uvádí, že žalovaný nepřihlédl k její námitce, že byla shledána vinnou z přestupku dle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, což je ustanovení, které stavební zákon v době spáchání údajného přestupku neobsahoval a žalovaný tudíž aplikoval nesprávný právní předpis, resp. právní předpis neúčinný v době spáchání tvrzeného přestupku.

Žalobkyně konečně nesouhlasí ani s výší jí udělené pokuty. Rozporuje názor správního orgánu prvního stupně který uvedl, že při ukládání sankce přihlédl k výši celkových nákladů vynaložených žalobkyní na provedení prací, přičemž jím uváděná částka je nepodložená a nesprávná. Žalobkyně uvádí, že výše skutečně vynaložených nákladů nedosahuje ani 50 % uvedené částky.

Žalovaný uvádí, že se námitkami žalobkyně uplatněnými v přestupkovém řízení podrobně zabýval, přičemž odkazuje již na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Dle žalovaného, nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že již správní orgán prvního stupně nesprávně zjistil a posoudil skutkový stav, v důsledku čehož má být nesprávné a v rozporu s právními předpisy také napadené rozhodnutí. Poukazuje především na § 154 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle něhož je vlastník stavby povinen neprodleně ohlásit stavebnímu úřadu závady na stavbě, které ohrožují životy či zdraví osob nebo zvířat a konstatuje, že ze správního spisu nelze dovodit, že by žalobkyně uvedenou povinnost splnila.

Ke skutkovému stavu žalovaný dále uvádí, že ze zápisů ve stavebním deníku nevyplývá, že by byl kdy na předmětné stavbě přítomen statik, který by její stav posoudil. Naopak má za to, že z doloženého stavebního deníku lze dovodit, že již 6. 9. 2011 byly započaty stavební práce na změně stavby rodinného domu (bylo započato s odstraněním stávající garáže), prováděné bez povolení nebo opatření stavebního úřadu.

K tvrzení žalobkyně o prováděných zabezpečovacích pracích žalovaný uvádí, že smyslem tohoto typu prací není umožnit stavebníkovi provedení stavebních úprav souvisejících s celkovou rekonstrukcí stavby a to včetně změn nad rámec kolaudovaného stavu (změna dispozice, nástavba, přístavba). Dle názoru žalovaného je jejich smyslem zabránit bezprostřednímu nebezpečí zapříčiněnému stavem stavby ohrožující život nebo zdraví osob tak, že je vlastníkovu stavby nařízeno její ohrazení, provizorní podepření, vyztužení apod. Jde tedy především o zafixování takového stavu stavby, který již dále neohrožuje žádné privilegované zájmy.

Žalovaný dodává, že žalobkyně v rámci jí tvrzených zabezpečovacích prací provedla plánovanou změnu stavby spočívající v přístavbě a nástavbě a také ve stavebních úpravách, když odstranila stávající garáž, provedla výkopové práce, odstranila vnitřní příčky stávajícího rodinného domu, provedla základovou konstrukci a vystavěla jedno podzemní a dvě nadzemní podlaží plus podkroví. To vše bez vyjádření dotčených orgánů a bez povolení stavebního úřadu. Žalovaný neopomíjí ani fakt, že uvedenými změnami žalobkyně výrazně změnila architektonický vzhled stávajících řadových rodinných domů.

Žalobkyně nesouhlasí ani s názorem, že by skutkový stav tvrzený žalobkyní potvrzovala vyjádření statika. Připomíná, že ve správním spisu se nachází pouze vyjádření statika k rekonstrukci rodinného domu datovaná k březnu 2012 a květnu 2012. Tato vyjádření se, dle žalovaného, nevztahují k původnímu žalobkyní namítanému havarijnímu stavu, kdy údajně hrozilo zborcení rodinného, ale byla vydána pravděpodobně až na základě zastavení stavebních prací na stavbě (viz zápis ve stavebním deníku ze dne 7. 3. 2012). Žalovaný rovněž konstatuje, že z vyjádření statika nelze dovozovat, že práce prováděné bez povolení stavebního ba přes jeho zákaz, bylo nutno provést v rámci nutných zabezpečovacích prací.

Žalovaný má za to, že ze spisu jednoznačně vyplývá (např. z fotodokumentace pořízené stavebním úřadem dne 9. 10. 2012 a ze stavebního deníku, předloženého stavebnímu úřadu 5. 11. 2012), že v posuzovaném případě byla žalobkyní provedena výrazná změna původní stavby a důvody týkající se havárie přípojky a tvrzených zabezpečovacích prací mají pouze zástupný charakter, jimiž se žalobkyně snaží ospravedlnit provádění změny stavby rodinného domu bez povolení stavebního úřadu. Žalovaný proto zastává názor, že záměrem žalobkyně bylo primárně provést změnu stavby rodinného domu bez povolení stavebního úřadu, o čemž svědčí mimo jiné i pořízená fotodokumentace na místě prováděné stavby.

S ohledem na výše uvedené žalovaný konstatuje, že výše pokuty odpovídá provedené změně stavby a stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí její výši dostatečně odůvodnil. Nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že pokuta je nepřiměřená a že vynaložené náklady na provedení prací nedosahují ani 50 % částky předestřené správním orgánem prvního stupně. Odkazuje na žádost o stavební povolení ze dne 29. 5. 2012, kde je uveden orientační náklad na provedení stavby ve výši 2 000 000,- Kč. Dle jeho názoru také fotodokumentace ze dne 21. 9. 2012 svědčí o tom, že náklady na provádění stavby jsou daleko vyšší než žalobkyně tvrdí.

Žalovaný se správním orgánem prvního stupně ztotožňuje nejen co do výše uložené pokuty, ale také v otázkách skutkového a právního posouzení celé věci a navrhuje, aby soud žalobu zamítnul.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Po stránce skutkové není ve věci sporu o skutečnosti, že žalobkyně prováděla v období od září 2011 do 18. 10 2012 nepovolené stavební práce na stavbě svého rodinného domu, což dokládají protokoly z provedených kontrol ze dne 7. 3. 2012 a 21. 9. 2012. Otázkou zůstává, zda provádění nepovolených stavebních úprav bylo v rozporu se stavební zákonem či nikoliv, jak tvrdí žalobkyně.

S námitkou žalobkyně týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud nesouhlasí. Žalobkyně především namítala, že v jejím případě šlo o tzv. mimořádný postup dle § 177 stavebního zákona, který umožňuje za účelem odvrácení nebo zmírnění možných účinků náhlých havárií či živelných pohrom odchýlit se ve vymezeném rozsahu od standardních zákonem stanovených postupů. Nutno podotknout, že také mimořádné postupy dle zmíněného ustanovení stavebního zákona mají svá pravidla, jež musejí být při jejich využití dodržována. Předně jde o povinnost neprodleně oznámit stavebnímu úřadu, že jsou mimořádná opatření prováděna. Žalobkyně tvrdí, že uvedenou povinnost splnila, avšak pouze ústně a nikoliv písemně, což ostatně dle jejího názoru ani nebylo třeba. Tato skutečnost však z podkladů založených ve správním spise nevyplývá. Pokud žalobkyně nemá pro svá tvrzení o skutkovém průběhu žádnou důkazní oporu a evidentně se nachází v důkazní nouzi, nemůže správním orgánům vyčítat, že na základě jimi provedených důkazů dospěly k závěru odlišnému. Jestliže správní orgány tvrzení žalobkyně přiřkly nižší důkazní hodnotu a zároveň svůj postup ozřejmily prostřednictvím odůvodnění, shledává soud s přihlédnutím k zásadě volného hodnocení důkazů jejich postup jako legitimní.

Nelze odhlédnout ani od faktu, že žalobkyně má motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činila ve správním řízení. Tím je nepochybně hrozba, že bude shledána vinnou ze spáchání přestupku, za který jí bude uložena pokuta.

Za velmi podstatnou okolnost, pro kterou se soud rozhodl přisvědčit skutkovým závěrům správních orgánů, lze považovat také rozsah prací v jakém byly stavební práce

žalobkyní provedeny. Dne 17. 3. 2012 bylo žalobkyni prokazatelně doručeno rozhodnutí o zastavení prací a muselo jí tudíž být jasné, že stavební úřad nesouhlasí s dalším pokračování stavby. Také z protokolu o provedené kontrole ze dne 7. 3. 2012 zcela zřejmě vyplývalo, že stavební úřad neshledal jako zákonný její dosavadní postup při zajišťování stavby. Ve chvíli, kdy tento postoj stavebního úřadu ignorovala a pokračovala nadále v budování přístavby k původnímu rodinnému domku, musela si být žalobkyně plně vědoma toho, že jedná protiprávně. V tomto směru nelze než souhlasit s žalovaným, že smyslem mimořádných postupů dle § 177 stavebního zákona je provádění bezodkladných úkonů, jež mají zabránit potenciálním a bezprostředně hrozícím škodám. Mimořádné události však nemohu být zneužívány k provádění stavebních úprav, jež zcela zřejmě smysl zabezpečovacích prací přesahují. Stavební úřady v obou stupních přestupkového řízení vyhodnotily jednání žalobkyně jako porušení zájmů chráněných stavebním zákonem, s čímž se soud na základě všech zjištěných skutečností ztotožnil.

Dle soudu nemůže obstát ani námitka, že měl-li žalovaný k postupu žalobkyně námitky, mohl jí je v souladu s § 177 odst. 3 stavebního zákona písemně sdělit ve lhůtě 7 dnů. Jestliže soud odhlédne od faktu, že se žalobkyni nepodařilo prokázat, že by žalovaný o provádění prací vůbec věděl, musí přesto konstatovat, že žalobkyní namítané ustanovení dopadá na situace, kdy dochází k obnově staveb zničených či poškozených živelnými pohromami či závažnými haváriemi ve shodě s původním rozhodnutím. V posuzovaném případě žalobkyně namísto dřívější garáže postavila čtyřpodlažní přístavbu včetně podkrovní nástavby a jednoho podzemního podlaží a tudíž nelze hovořit o situaci, že by postiženou stavbu obnovovala dle původního rozhodnutí.

Soud neuznal ani námitku, kdy žalobkyně tvrdila, že její jednání bylo vynuceno havárií vodovodního potrubí. Jak správní orgán prvního stupně, tak také žalovaný logickým a přesvědčivým způsobem zdůvodnily, pro jaké konkrétní důvody považují tuto argumentaci žalobkyně za účelovou. Proto nebylo důvodu, aby v uvedeném směru přistoupily k doplnění dokazování. Zároveň je třeba si uvědomit, že původní tvrzený havarijní stav stavby byl poté co žalobkyně provedla bourací a výkopové práce již prakticky nezjistitelný. Stejně tak by bylo zbytečné, aby si správní orgány opatrovaly nezávislý posudek statika, když stav budovy v březnu 2012 již neodpovídal stavu, který dle žalobkyně vyvolal její stavební činnost. Nutno zmínit, že z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by uvedenou havárií popíraly, nýbrž že na základě dalších důkazů došly k závěru o účelovém zneužití havarijní situace jakožto záminky pro vybudování přístavby k původnímu domku.

Zdejší soud znovu připomíná, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Soud má za to, že správní orgány si v posuzované věci obstaraly dostatek důkazů přímých i nepřímých, které posléze vyhodnotily a toto své hodnocení neopomněly promítnout ani do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového, respektive žalobou napadeného.

Soud souhlasí se závěry správních orgánů, že jednání žalobkyně naplnilo znaky skutkové podstaty přestupku dle stavebního zákona. Na tomto místě však považuje za nutné vyjádřit se k námitce žalobkyně týkající se nesprávné aplikace stavebního zákona spočívající v zavádějících odkazech na úpravu stavebního zákona účinnou od 1. 1. 2013, přestože trestnost činů žalobkyně měla být posuzována podle stavebního zákona účinného do 31. 12. 2012.

Časová působnost zákonů je určena pravidlem, podle kterého se trestnost činu posuzuje a trest je ukládán dle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Jde o princip ukotvený v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, jehož cílem je zamezit užití retroaktivity, jež by nežádoucím způsobem zasahovala do zásady právní jistoty. Výjimku

představují případy, kdy je použití pozdějšího zákona pro pachatele příznivější. Uvedené zásady platí také v řízeních o sankcích za správní delikty a jsou tudíž aplikovatelné také na posuzovanou věc.

V případě obou přestupků, z jejichž spáchání byla žalobkyně shledána vinnou, je trestnost nutno posuzovat dle úpravy stavebního zákona účinné do 31. 12. 2012. Dle té by jednání žalobkyně podle všeho naplňovalo znaky skutkových podstat přestupků uvedených v § 178 odst. 3 písm. a) a § 178 odst. 3 písm. c), za něž bylo možno v souladu s § 179 písm. a) uložit pokutu až do výše 200.000,- Kč. Správní orgán prvního stupně a žalovaný však posuzovaly jednání žalobkyně dle úpravy účinné od 1. 1. 2013, aniž se časové působnosti zákonů při ukládání sankce jakkoliv blíže věnovaly.

Z výše uvedeného principu vychází také judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27: „*Ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty. Ve svých důsledcích znamená, že rozhodnutí, které za účinnosti nového práva ukládá trest podle práva starého, se musí ve svých důvodech vypořádat s otázkou, zda nové právo vůbec převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější, než podle práva starého. Rozhodnutí, které se s touto otázkou vůbec nevypořádá a zcela ji pomine, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).“*

Jak z rozhodnutí prvostupňového orgánu, tak také z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány výše uvedenou povinnost v odůvodnění nijak nereflektovaly. Příčinou tohoto stavu je zřejmě fakt, že rozdílnost právních úprav v době spáchání přestupků a v době, kdy byla rozhodnutí vydávána, zcela přehlédly. Již správní orgán prvního stupně ve výroku i v odůvodnění cituje znění stavebního zákona účinné od 1. 1. 2013 a přestože žalobkyně tuto skutečnost ve svém odvolání namítala, žalovaný tuto chybu zopakoval v napadeném rozhodnutí. Nejenže tedy opomněl zabývat se otázkou odlišnosti právních úprav v době spáchání přestupků a v době vydání rozhodnutí, ale rezignoval také na povinnost vyjádřit se ke všem odvolacím námitkám žalobkyně. Na základě uvedených faktů soud souhlasí s žalobkyní, že žalovaný v napadeném rozhodnutí aplikoval nesprávný právní předpis, aniž objasnil rozdíly v pojetí skutkových podstat dle staré a nové zákonné úpravy či alespoň podotknul, že novější úprava v případě skutkových podstat kladených žalobkyni za vinu a výše sankcí, jež je za ně možno uložit, nedoznala prakticky žádných změn oproti dřívějšímu stavu. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

S ohledem na uvedené, se zdejší soud již pouze na okraj vyjádří k námitce o nedostatečném odůvodnění uložené pokuty. Odhlédne-li soud od skutečnosti, že sankce byla aplikována na základě nesprávné právní úpravy, její odůvodnění shledává za dostatečné a přesvědčivé. Správní orgán prvního stupně velmi podrobně shrnul skutečnosti, ke kterým přihlížel, což bylo také důvodem, proč žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil. Do odůvodnění byly zahrnuty také polehčující a přitěžující okolnosti a je zřejmé, z čeho správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013 – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] právní služby

v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 3 též vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 1.428,- Kč. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobkyni celkem 8.228,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. března 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně